

Arcibiskup Viganò: „Každý svätý a učiteľ Cirkvi by sa postavil proti dnešnému Vatikánu“

- CZ24 News | 9. listopadu 2023

SVĚT: Arcibiskup Viganò sa vo svojom poslednom liste veľmi otvorene a ostro vyjadril o súčasnom dianí v katolíckej Cirkvi. Jeho list zverejnil portál *LifeSiteNews*. Podľa arcibiskupa Viganu je po prvýkrát v histórii tomto boji medzi Cirkvou a anticirkvou pravá Kristova Cirkev nielen marginalizovaná a prenasledovaná, ale aj oklamaná a zbavená najvyššej autority rímskeho pápeža - čo doteraz v histórii nebolo. Z listu arcibiskupa Viganu vyberáme:

Arcibiskup Viganò venoval v liste osobitnú pozornosť sviatku svätého Karola Boromejského, kardinála a milánskeho arcibiskupa, poradcu Tridentského koncilu, ktorý zavádzal počas pontifikátu pápeža sv. Pia V. katolícke tridentské reformy do praxe.

Spoločne s inými svätcami – s Turibiom de Mogrovejo, Robertom Bellarminom či Petrom Kaníziom pracoval na revízii misála, breviára, reforme posvätnej liturgickej hudby. Stál za zakladaním nových seminárov pre katolíckych duchovných, v ktorých sa budúci kňazi formovali v tridentskom duchu.

Bol obrancom posvätných rádov, kňazského celibátu a manželstva, horlivým kazateľom, ochrancom chudobných a chorých, nezmieriteľným odporcom bludov lutherovskej či kalvínskej pseudoreformácie, ochrancom anglických katolíkov, ktorí utiekli pred anglikánskym terorom kráľovnej Alžbety I. z Anglicka do Talianska, Španielska, Portugalska a Francúzska.

Svätý Karol Boromejský bol dobrým a verným služobníkom Krista, plodne využívajúci zverené talenty. Na rozdiel od nehodných služobníkov, ktorí svoje talenty zakopali do zeme (Lk 19,22). Aký je

však hlavný rozdiel medzi svätým Karolom Boromejským, svätcami katolíckej Cirkvi a súčasným modernistickým a liberálnym episkopátom?

Arcibiskup Viganò odpovedá stručne a jasne. Rozdiel je v láske. V láske k Bohu a v láske bližneho k láske k Bohu. Bol to v skutočnosti oheň lásky, osvetlený vierou, ktorý oživoval svätého Karola apoštolskou horlivosťou po celý jeho život. Svätý Karol Boromejský by sa bez lásky nestal svätým. Bez lásky by nechal Karol Boromejský heretikov v heréze a nebojoval by s ich chybami. Bez lásky by nepomohol chudobným, chorým a nakazeným morom. Bez lásky by nezabezpečil výchovu klerikov, neobnovoval disciplínu kňazov a rehoľníkov, dekórum posvätné liturgie a pod. Bez lásky k bližnemu by v mene inkluzívnosti požiadal anglických katolíkov o dialóg s ich heretickou kráľovnou, ktorá bola zúrivým nepriateľom katolicizmu.

Bez lásky k bližnemu, ktorá nás núti milovať Boha v Jeho vznešenej pravde a nenávidieť všetko, čo zatemňuje Jeho učenie, by sa Karol Boromejský nezúčastnil na Tridentskom koncile, ktorý dôrazne definoval body katolíckej náuky, proti ktorým protestovali luteráni a kalvíni. Bez lásky by sa Karol Boromejský pokúšal zahľadiť všetky teologické témy, ktoré sa nepáčili reformovaným, aby sa „odlúčení bratia necítili byť vylúčení a odsúdení“.

Bez lásky by Karol Boromejský obvinil dobrých kňazov a verných laikov z rigidnosti a útočil by na nich vo svojich spisoch a homíliách, vykázal by ich na okraj Cirkvi. Bez lásky by sa nesnažil zvyšovať morálku katolíckeho kléru, ale obklopil by sa nehodnými duchovnými, aby si zabezpečil ich podriadenosť. Bez lásky by myslel v prvom rade na seba a vystavoval duše veriacich nebezpečenstvu večného zatratenia. Bez lásky by relativizoval zjavené pravdy, morálku a učenie Cirkvi, len aby sa zapáčil mocným tohto sveta.

Sv. Karol Boromejský zdroj: wikimedia commons

Kto nechá blúdiť duše v temnotách, ďaleko od Boha, bez toho, aby sa ich snažil obrátiť nemiluje

skutočne svojho blížneho, pretože netúži po jeho dobre a spáse, ale len po jeho súhlase a v horšom prípade po jeho spoluúčasti pri svojich previneniach. Bez lásky by sa Karol Boromejský obklopil heretikmi, modernistami a amorálnymi kňazmi.

Bez lásky by Karol Bolomejský predstavil čudnú ideologickú projekciu novej Cirkvi, ktorá by bola jeho osobnou cirkvou. V tejto cirkvi by anuloval talenty, ktoré dostal, zvýrazňoval by svoj význam a miesto v hierarchii cirkvi. Bez lásky by sa Karol Boromejský, podľa arcibiskupa Viganu, správal veľmi podobne, ako sa dnes správa „podnájomník domu Svätej Marty“ a ako mantru by donekonečna opakoval: „Todos, todos, každý je vítaný, každý dovnútra...”

Ak chceme mať ďalší dôkaz o priepasti, ktorá oddeluje skutočných svätých pastierov od súčasných bergogliánskych žoldnierov, ktorí dnes zamorujú Kristovu Cirkev, stačí si predstaviť, čo by svätý Karol Boromejský povedal na adresu podporovateľov Synody o synodalite, čo by povedal o Bergogliovom odsúdení tých, ktorí sa „obmedzujú na abstraktné pretváranie vzorcov minulosti“.

Je úplne zrejmé, čo by sv. Karol Boromejský povedal o Bergogliovej výzve k „evolúcii výkladu Svätého písma“, podpore kultu Pachamamy, odmietaniu tridentskej omše (za cca 500 rokov existencie tridentskej omše na tejto omši vyrástli stovky svätcov, je nepochopiteľný odpor pápeža Františka a spol. voči tejto svätej omši), o deklarácii z Abú Zabí...

Je úplne zrejmé, čo by povedal sv. Karol Boromejský o čudne formulovanej novej úlohe žien v Cirkvi, zvráteným úvahám o možnosti zrušenia posvätného celibátu, na pripúšťanie veriacich žijúcich v konkubinate k svätému prijímaniu, na požehnávanie homosexuálnych párov a na propagáciu ideológie LGBT, na propagáciu škodlivej a neoverenej vakcinácie či podpore OSN Agendy 2030.

Neexistuje jediný svätec, jediný cirkevný učiteľ alebo pápež, ktorý by schválil to, čo sa v súčasnosti deje vo Vatikáne. Naopak, každý z nich by bez rozdielu rozpoznal v činnosti pseudomagistéria v posledných rokoch prácu nepriateľa Cirkvi, ktorý sa infiltroval vo Vatikáne. Každý z nich by bez váhania odsúdil činnosť, ktorej sme dnes svedkami, odsúdil by všetky omyly a znásobil by úsilie na ochranu Cirkvi a zverených veriacich.

Podľa arcibiskupa Viganu sme dnes svedkami vzájomného tvrdého zápasu skutočnej katolíckej Cirkvi a Satanovej anticirkvi.

Na jednej strane je Kristova Cirkev, poháňaná vo viere na Božiu slávu, posvätenie duší a v nezištnej Božej milosti. Ona je „*semper eadem*“ v nemennosti, ktorá vychádza z Tradície a na druhej strane je Satanova synagóga vo svojej neakceptovateľnej synodálnej podobe, kde dnes skorumpovaní služobníci, zradcovia a heretici z radov vysokého kléru, zaslepení pýchou, žijaci sa rozpormi, podvodmi a vydieraním rozvracajú Boží poriadok a útočia proti skutočnej katolíckej Cirkvi. Skutočná Kristova Cirkev ich irituje, pretože k dokonalosti Kristovej Cirkvi niet čo pridať a Kristovou Cirkvou nemožno manipulovať.

„Permanentná revolúcia, modernizmus a liberalizmus zviadli mnohých katolíkov“ – uvádza arcibiskup Viganò. Duchovné vábenie liberálnej mentality a hegelovského myslenia zviadlo mnohých umiernených katolíkov z pravej cesty, pretože dospeli k nesprávnemu presvedčeniu, že je možné spolužitie medzi Tradíciou a revolúciou. Dospeli k nesprávnemu presvedčeniu, že ak nebudú spochybňovať II. vatikánsky koncil, budú môcť sláviť tridentskú omšu. Takýto kompromis však nemôže fungovať, o čom sa už presvedčili aj Židia v čase proroka Eliáša, keď uzavreli dohodu s Baalovými kňazmi.

Katolícke príslovie „*nihil est innovandum* – nič sa nesmie meniť“ – nie je sterilným zakorenením v predpojatých pozíciách zo strachu čeliť tomu, čo je nové, ako sa nás snažia presvedčiť falošní

pastieri, ktorí prenikli do Cirkvi. Naopak, vyjadruje pokojné vedomie, že Kristova pravda –, ktorou je sám Kristus, Λόγος, večné Slovo Otca, Alfa a Omega – *veritas Domini manet in æternum* (Ž 116,2). Falošní pastieri prichádzajú v barančom rúchu, poznať ich však podľa ovocia, ktoré prinášajú.

Kristus je Alfa a Omega. Z tohto dôvodu nie je a ani nemôže dôjsť k podstatnej zmene v učení Cirkvi: pretože jej Učiteľský úrad je a musí byť učiteľským úradom jej Božského zakladateľa. A ak je niečo, čo si dobro duší vyžaduje, aby bolo zdôraznené v jasnom svetle, musí to vždy a v každom prípade spočívať v našej vlastnej osobnej reforme, teda v privedení našej odpovede na nemenné učenie Nášho Pána späť k vernosti a do pôvodnej podoby. Pretože nie večná dokonalosť Boha sa musí prispôbiť našej mizernej premenlivosti, ale skôr naša vlastná premenlivosť sa musí snažiť o prispôsobenie sa Božej vôli ako vzoru a cieľu.

Ako hovorí arcibiskup Viganò – po prvýkrát v histórii je v tomto boji medzi Cirkvou a anticirkvou skutočná katolícka Cirkev nielen marginalizovaná a prenasledovaná, ale aj oklamaná a zbavená najvyššej autority rímskeho pápeža. Autorita rímskeho pápeža bola zákerne uzurpovaná a použitá na demoláciu vlastnej autority Cirkvi od úplných základov, s cieľom zoficiálniť pohyb, ktorý sa začal pred šesťdesiatimi rokmi na II. vatikánskom koncile. Dnes sa Cirkev „plaví bez skutočného a skúseného kormidelníka vo veľkej búrke“. (Dante, *Inferno*, VI, 77)

Ak by sme nemali sľub Krista, že „brány pekelné Cirkev nepremôžu“, človek by veril, že brány Pekla teraz víťazia. Vieme však, že zdanlivé víťazstvo nepriateľa je o to bližšie k jeho koncu, čím väčšia je arogancia tých, ktorí sa odvážia vzoprieť sa Kristovi. Naše súženia sú požehnaným pozemským trestom, ktorý nás očisťuje, aj keď stojíme pred hrôzou apostázy pápeža a mnohých biskupov.

Ďakujme Bohu, že sa demaskovali nehodní, ktorí viedli duše veriacich do zatratenia. Masky, ktoré spadli z tvári počas frašky v podobe Synody o synodalite nám umožňujú pochopiť, aké pravdivé a aktuálne sú slová nášho Pána: „Nikto nemôže slúžiť dvom pánom.“ (Lk 16,13)

Spolu s láskou kráča vždy svätá pokora, ktorá pestuje túto teologickú cnosť. Svätý Karol Boromejský bol skutočne skromný človek a kňaz. Nie v tom, žeby odmietal svoju kardinálsku alebo biskupskú dôstojnosť. Nie v predvádzaní falošnej chudoby a pokory, sledovanej fotografmi či obklopovaní sa mocnými tohto sveta. Nie v simulovaní súcitu s chudobnými, ktorý sa využíva ako ideologická platforma. Svätý Karol Boromejský bol pokorný a chudobný v skrytosti, ďaleko od očí davu, kde iba Pán vidí čistotu našich úmyslov a úprimnosť nášho srdca.

Tvárou v tvár kríze, ktorá trápi svätú Cirkev a ktorej súčasťou je aj odpadnutie časti cirkevnej hierarchie, si musíme vziať príklad z toho, čo urobil svätý Karol Boromejský a zároveň sa vyhnúť tomu, čomu sa svätý Karol Boromejský vyhýbal: zlatému pravidlu, ktoré nám umožní rozoznať, ako správať sa v týchto ťažkých časoch.

To určite platí pre veriacich, ale ešte viac pre služobníkov Božích a reholníkov, ktorí práve vo veľkom milánskom arcibiskupovi môžu nájsť vzor pre svoj život a cestu k svätosti. Model, ktorý zostáva platný práve preto, že jeho jediným cieľom je láska k Bohu a k blížnemu, neriadi sa duchom doby ani sa nesnaží zapáčiť sa kniežatú tohto sveta.

Svoj list zakončil Carlo Maria Viganò slovami modlitby: „Ó, Bože, ktorý si ozdobil svoju Cirkev zdravými reformami, ktoré urobil svätý Karol Boromejský, tvoj spovedník a veľkňaz, daj nám milostivo pocítiť jeho nebeskú ochranu a napodobňovať jeho príklad tu na zemi.“

AUTOR: Branislav Krasnovský

ZDROJ: Christianitas